

תינוקות וצעצועים. אולם השתלטותו של בן-בית צינקין חסר-הילדים היתה מוחלטת עוד יותר מאשר השתלטותו על לבות השכני-נים. הוא ילד כל כך נחמד וחי, מספרת לאה צינקין, שעתה קשה לי לחשוב כי

הנעלים הלבנים על שפת ימה של שפת הגורל, רמה, המטא על גבעה שמונת בתי הקפה

אלברט בריטון, שומר זרי נצחון לא הוכנס

אצטרך להיפרד ממנו. אמנם, אם יופיעו הריו, לא תהיה לי כל ברירה אלא להחזירו אליהם, אבל כבר גמור ומנוי אתי שלא ילך למוסד ציבורי. מעתה הוא יהיה בנוני."

לא רק בקבוקי יין

אחר הצות, אור ליום 13.5.48, בכנסיה הארמנית בעיר העתיקה, קרוב לרובע היהודי, הוציא האלחוטאי של היחידה הבריטית האח"רונה במקום בקבוק יין אדום והציע לגימה גם לסרגנט בתפקיד, שהתחיל להתעניין למקורה אולם השתתק חש כשאיש הקשר הזכיר לו כי עליו לבחור אם לשאול או לשתות. לכן כשהסרגנט ראה את אותו אלחוטאי קופץ מחלון בשעה 5.30 לפנות בוקר מצידי ברובה וקצת יותר החמושת מהרגיל, לא היה ספק בלבו כי הבחור הולך להביא עוד יין. במקום להעמידו למשפט על עזיבת המחנה ללא רשות קרק הוא בעינו, איחל לו הצלחה וביקשו לחזור תוך עשרה רגעים.

יש חשש כי הסרגנט מחכה עד היום ליין, כי אותו אלחוטאי, אלברט בריטון, עבר אותו בוקר לקחי ההגנה בעיר העתיקה, אתם עמד בקשרים כבר מקודם ולא רק על מנת לקבל בקבוקי יין.

כשנפלה העיר העתיקה נלקח בשבי הלגיון יחד עם חבריו היהודיים. סירב, למרות אינ מיהם והבטחותיהם של הקצינים והחיילים הבריטיים שלחמו בצד השני, לעזוב את חב"ריו ועמד בתוקף על זכותו לעבור אתם למחנה השבויים.

בחזרו מהשבי, מצא, כדוגמת רבים מחבריו היהודיים, כי לא הוכנו לו זרי נצחון. להיפך: גילה כי בריטים אחרים שאף הם ערקו ועברו לצד הישראליים ולא המשיכו להלחם, יושבים בגיבויים רבים, לא כדוגמתו. אלברט לא התיאש: נחמתו כי לוא היה נשאר בצבא הבריטי והיה משתחרר במולדתו היה נתקל באותן אכזבות.

רגיל לחיי צבא מזה שנים מצא התעסקות דומה. התגייס לשורות המשטרה הישראלית בה הוא משרת כיום. אך כיון שגם לחייל בריטי לשעבר לא מבלמים יותר במשטרה, מצא את עצמו במצב ביש כשהכיר לפני שנה וחצי בחורה יהודיה, אותה רצה לשאת לאשה. ללא היסוסים רבים כתב מכתב לאשת הנשיא, ויהה וייצמן, ביקש עזרה יוצאת מן הכלל למקרה יוצא מן הכלל. כעבור זמן קצר הגיעה ידיעה לפנות לבנק ולקבל 200 לירות. ההפתעה הראשונה, כשר חשב שזאת מתנה, לא ארכה ימים. נחבר לו כי זו הלוואה, עליה יש להחזיר שבע לירות לחודש. גם זו לטובה, אמר אלברט.

לצאת שואף הוא לשני דברים: דיור בכדי לזכות עם אשתו מהחודר (קרא: מחסן) הקטן בו הוא גר במאה שערים ושנית: הזדמנות לראות את הוריו בנורתהאוסטון, אנגליה. אולם חוקת הצבא הבריטי קשה. אלברט יודע כי בדרכו על אדמת אנגליה ייאסר כעריק.

צאה: בוגאנים הם המזג הדגיש את סירובו על ידי כמה חבטות הגונות באזני ה"שוטר ובראשו. מתוך מכונית שיטור ש"עברה במקום קפצו שני שוטרים לעזרת חברים המתקף, הכניסו את המתקף למכונית.

בתחנת המשטרה נפתחו נגד העצור שני תיקים: אחד עבור פריצה לבית הקפה בארבעה והשני בגלל תקיפת שוטר במילוי תפקידו. הנעליים וטביעות האצבעות שנלקחו במקום הפשע נשלחו לבדיקה לברר באופן מוחלט אם אמנם בוגאנים הוא אשר ביצע את הפריצה. כעבור יומיים הגיעה התשובה: אין שום הוכחות המעידות על כך.

אולם בזה לא נגמרה הפרשה. התיק השני שהובא בפני בית המשפט המחוזי זיכה את בוגאנים בשלושה חודשי מאסר.

משפט

"אזכרחים לחתן אותנו"

לדעת אנשים שראוהו במסדרון בית המשפט הוא כבן ארבעים. לדברי כתב האשמה בו האשימו אותו היא בת 14 וארבעה ח"ר שים. בין אפריל ומאי 1951 — נאמר בכתב האשמה שהוגש נגדו — בעל דוד עבוד לוי, שלא כחוקי, את הילדה (בכתב האשמה כתוב גם השם) בת ה-14 ו-4 החדשים. השכנים אומרים כי הדברים משונים בעיניהם. שילדה בת 14 תתאהב ב"זקן" כזה. היא הכירה אותו לפני שנה. לפני חמשה חודשים חרשים החליטו להתחתן. אמה ידעה שהיא מטיילת עמו והסכימה. כך היא עצמה אומרת. הם ניסו גם לפנות לרבנות ולהתחתן — אולם שם לא רצו. אולם תכנית בהריון — מוכרחים לחתן אותי. ככה — את צעירה" — אמרו הרבנים במשרד הרבנות. היא אמרה לו כי אם יעזוב אותה תשתגע ותאבד עצמה לדעת. איננה רוצה לחזור לבית הוריה. באחד הימים היא באה לחדרו. דיברו על העתיד. אמרה היא: ברבנות לא רוצים ככה לחת לנו קידושין. אמת הוא: נחכה עד שת"הי בורגה. אמרה היא: לא. אם אתה "תקל" קל אותי" שלא אהיה בחורה, הם יהיו מוכי

מימו סקיפה, אלנה דאנה הרבנים לא פעלו

במגירת הקופה הפרוצה. המשטרה שנקראה למקום בדקה את סימני הפריצה, שייירי א"רוחה דשנה שהפורצים הכינו לעצמם במס"עדה המזרחית, קבעה שפורצים אלה נכנסו דרך החצר האחורית, טיפסו על קיר וקפצו לתוך המטבח. על הקיר נמצאו סימני סריטה, כאילו של נעלים. אותה שעה עמד שוטר ליד סנדלריה קטנה לא רחוק מן המסעדה. הוא דיבר עם הסנדלר על הא ועל דא. התלוצץ עם אחד מלקוחותיה, עמרם בוגאנים, עולה מצפון אפריקה שהיה ידוע למשטרה זה מזמן. ה"שוטר שם לב לכך שבוגאנים מוסר זוג נע"לים לסנדלר לתינוק ומקבל חזרה זוג אחרי הדבר שענייין את השוטר באופן מיוחד היו כמה סימנים לבנים על סוליית הנעליים ה"ניתנים לתיקון.

השוטר עזב את הסנדלריה, נכנס לבית הקפה בארבעה שבע לשנות כוס גוזו. שם סופר לו על הפריצה שארעה בלילה. כאשר בעל הבית הראה לו את הסימנים שהפורצים הש"אירו על הקיר, עולה במחוז של השוטר רעיון בוק. הוא רץ התוצה אל הסנדלריה, לקח את הנעלים וחזר למקום הפשע להשוות את הסימנים על הקיר עם הצבע שעל ה

התנגד אולם לאחר וויכוח שוכנע. הסברתי לו שאין ברירה" אמרה היא. "במשרד הרב"נות יסרבו עוד זמן רב לחתן אותנו בגלל גילי". למשטרה הגיעה תלונה. איש לא הכחיש. הוא שכב עמה — כך גם אמרה במשטרה. הוכן תיק. כתב אשמה. עדויות. ולאחר זמן ניצב דוד עבוד לוי בפני שופט השלום. המטרה: חקירה מוקדמת. התוצאה: התיק הועבר לדיון בפני בית המשפט המחוזי.

הארץ

יחס עתונאי

בעניין זה אין על המבקשים להתייבצ במערכת, אלא להתאכזר בסבלנות עד שיו"ד מנו להופיע במשרדנו (קולנוע). יעקב חסון, ירושלים

הכרח לא יגונה

האשה היתה איש במוחה, כי נאלצה לע"שות זאת מאחר שנמאסו לה חייה (הבוקר). צפורה ואורה, צה"ל

האוטר בעילת נשים למטה מגיל 15.

העוברים ושבים ברחוב אלנובי, תל-אביב, הפנו את ראשיהם כשראו את שתי הצעירות היפות עוברות מחלון ראותה לחלון ראותה, מפליטות קריאות התלהבות באיטל-קית מתנגנת, כשגבר קשיש יותר בעל מ"כ נסיים לבנות וחיוך סלחני שומר עליהן. היה נדמה שהם עולים חדשים. אולם באותו ערב ידעו רבים מי הם הזרים. אותה שעה עמדו על הבמה של קולנוע רמה טיטו סקי"פה ואלנה דאנה כששאגות "בראבו", הר"גילות יותר באיטליה מאשר בישראל, מר"עידות האויר. בחזרו לחדרו במלון פארק הוציא טיטו סקיפה רשימה מכיסו, הוסיף לשורת הארוכה של שמות ארצות שם חדש: ישראל.

אין כמעט ארץ בעולם בה לא בקר טיטו סקיפה מאז הופיע בן ה-22, בן דור ואחי שופט, בפעם הראשונה על הבמה לפני כמ"ע 40 שנה. חסרות ברשימה: רוסיה, סין, יפאן. פעמיים היה צריך להופיע ברוסיה, ופעמיים נכנסה רוסיה למלחמה ימים מע"טים אחר שהרוסים חתמו על החווה עמו — פעם ב-1914, פעם שניה ב-1941. מחייך סקיפה: איני לוקה באמונות טפלות, אבל אפתח לחתום חוזה שלישי עם הרוסים פן יגרום הדבר למלחמת-עולם שלישית. "החזיקין ארתו" הומר, הדומה מעט לנחום גרדי והמחבר מוסיקה בשעות הפנאי (בין השאר: תפילות קאטוליות) חלם לעלות על הבמה כמעט מאז למד לדבר, לאמר אבא ואמא. בן שבע שר במקהלת נערים באו"פירה של עיר מולדתו לציה שבצ'כוב המגף האיטלקי. אולם הקאריירה שלו לא היתה תמיד סוגה שושנים. בין הרגעים הפחות נעימים: כשהופיע בשנת 1919 בטוסקה והתכונן, במערכה האחרונה, ליהרג, לא פעל אף אחד מרובייה-הבמה של כיתת-האש. מ"שלא נשמע עזב קול יריה צנח בכל זאת ארצה, לקול צחוק קהל.

אותה שנה הופיע ב"פנסטה-קארלו עם הבריטון הצרפתי מגנה, כשזה הוחלף פת"אום עלידי באסטיני הגדול (שמת כעבור זמן קצר). כשכונס לשיא ההתלהבות ב"טוסקה לחש באסטיני לשכניו על הבמה: "החזיקו אותי! אני סוחד ממנו!"

זכרון רומנטי יותר: ב-1917 קיבל סקי"פה מכתב מאשה אלמונית, שחתמה בשם "יולאליה", ביקשה אותו להיפגש עמה במ"קום מסוים. סקיפה הצעיר הופיע, כמובן, בשעה הנכונה — ומצא שהמקום הוא בבית הקברות. כשלא הופיע איש, התכונן ללכת — כשראה לפתע מרכבה מפוארת מתקרבת. כשנעצרה, ירד המשרת, פתח את הדלת ומ"תוכה יצאה גברת קטנה-קומה, לבושה שחור רין, כשצעף שחור עבה מגיע מראשה עד הקרקע.

"מה העניין להיפגש בבית הקברות?" שאל סקיפה. אך הגברת הסבירה שהיא רר"מנטית, ביקשה אותו לנשקה. כשניסה לה"רים את הצעף התנגדה. הוא נשק אותה מבדע לצעף, מבלי לראות את פניה היא נמלטה מידיו, התרחקה במרכבה. עד היום אין לסקיפה מושג מי היתה.

ההרונה צחקת. שונה היתה פני"שתו עם דיאנה, שנישאה לו לאשה (השניה) לפני שש שנים. דיאנה היפהפיה, בת ה-27, המלחה אותו בישראל, שיחקה בסרט באותו אולפן שהסריט את אחד מסרטיו של סקיפה ("מסתורי ונציה"), כעבור ימים מעטים התחתנו. בנם, טיטינו ("טיטו הקטן"), מת"כונן לקאריירה של זמר, אף כי אינו אלא בן חמש. לא מכבר, במסיבה לכבודו אביו בבארי, התקרר למרקול והכריז: "אני א"שיר לכם את השיר אנה-אנמה, למרות שאבי נמצא כאן".

אולם ההכנות לנישואיה של אלנה דנה, שותפתו במסע הנוכחי, ארכו יותר זמן. אלנה, שהיא כיום בת 25, התאהבה לפני שש שנים בחייל משוחרר, יליד יוגוסלביה, שעסק במסחר. בגלל הזמנים הקשים אחר המלחמה חזר הנשואין מטעם לפעם, עד שנישאו לפני כמה חודשים — אחר תקופת"ארוסין של שש שנים.

אלנה, בת פירנצה בעלת עיניים תומות ירקרקות ואף המזוקר כלפי מעלה, עלתה על הבמה בהיותה בת 21. יומה הקשה ביותר היה כשהופיע בריגולטו. היא חזרה על תמונת התירגה היטב מראש עם שותפה, שביקש שתבוא לקראתו בהתרגשות במ"קום שליו לקדחה ולהרגה. אולם על הבמה קרא אסון: מעוצמת ההתרגשות נמלו שני"הם על הארץ, לשמחת הקהל.

בפעם השניה. בפעם הראשונה שרו יחד בפילופיה, ארצות-הברית.